

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת נויר

תוכן

- א. ושאר חייבי קנינין שבתורה שהפרישו מעות לקיניהם רצה להביא בהן חטאת בהמה יביא עולת בהמה יביא.....1
- ב. מת והיו לו מעות סתומין יפלו לנדבה.....2
- ג. מי שהיה מחוייב חטאת ואמר הרי עלי עולה והפריש מעות ואמר הרי אלו לחובתי רצה להביא בהן חטאת בהמה לא יביא עולת בהמה לא יביא מת והיו לו מעות סתומים ילכו לים המלח.....2
- ד. אפילו אמר אלו לחובתי הרי הן כמפורשין.....3
- ה. אם נפלה דמי חטאת מביניהן הרי הן כמפורשין.....4
- ו. אלו לחטאתי והשאר לשאר נזירותי דמי חטאת ילכו לים המלח והשאר יביא חציו לעולה וחציו לשלמים ... אלו לעולתי והשאר לשאר נזירותי דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן והשאר יפלו לנדבה ומועלין בכולן ואין מועלין במקצתן.....4
- ז. בהמה הרי היא כמפורשת.....5
- ח. בעלת מום הרי היא כסתומה ... אפי' נסכא.....5
- ט. אין הקנינין מתפרשות אלא אי בלקיחת בעלים אי בעשיית כהן.....6

דף כו.

א. ושאר חייבי קנינין שבתורה שהפרישו מעות לקיניהם רצה להביא בהן חטאת בהמה יביא עולת בהמה יביא

"קן חובה" היינו שמביאים לקרבן חובה שתי תורים או שני בני יונה, אחד לחטאת ואחד לעולה, וכמו שכבר התבאר במסכת יומא דף מא. שאנו מוצאים א. ביולדת ב. במצורע ג. בזב ד. בזבה שסופרים הם שבעה ימים לטהרתם, טובלים במים חיים, ומביאים שתי תורים או שני בני יונה, אחד לחטאת ואחד לעולה

וכן ה. בנזיר ו. במי שעבר על שבועת העדות ז. במי שעבר על שבועת ביטוי ח. במי שעבר על טומאת מקדש וקדשיו.

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת נויר

כל חייבי קנינין¹ שבתורה שהפרישו מעות לקניניהן, רצה להביא בכל המעות חטאת העוף לבדה יביא, רצה להביא בהן עולת העוף לבדה יביא², אפילו אמר אלו דמי חטאתי ואלו דמי עולתי³, יש לו לערב המעות וליקח בהן כאחד חטאתו ועולתו, או ליקח בכל חטאת או עולה, שאין הקניין מתפרשות אלא בלקיחת הבעלים הנקרא "קן מפורשת" שבהם המביא קבע בפירוש כשקנאם⁴ איזה מן העופות יהא לחטאת ואיזה לעולה. אבל אם קנה שנים לחובתו, ואחר זמן אמר זה לחטאתי וזה לעולתי לא הוקבעו ויכול לשנותם.

ב. מת והיו לו מעות סתומין יפלו לנדבה

אם הפריש⁵ מעות לקנינין סתם ומת, יפלו כל אותן המעות הסתומין לנדבה, שהרי בולן ראויין לבא עולה⁶.

ג. מי שהיה מחוייב חטאת ואמר הרי עלי עולה והפריש מעות ואמר הרי אלו לחובתי רצה להביא בהן חטאת בהמה לא יביא עולת בהמה לא יביא מת והיו לו מעות סתומים ילכו לים המלח

מי שהיה⁷ מחוייב חטאת, ואמר הרי עלי עולה והפריש מעות ואמר אלו לחובתי, רצה להביא בהן חטאת בהמה יביא, עולת בהמה יביא, מת והניח

¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ה הלכה יא

² ועיין בלקוטי הלכות י: שאפילו רצה להביא חטאת בהמה או עולת בהמה יביא ואע"ג שלא הוזכר ברמב"ם עיי"ש בעין משפט ס דס"ל דבפרשת מעות לא הוי בלקיחת בעלים ואפילו הפריש לשם חטאת העוף יכול ליקח בהן עולה וכ"ש שיוכל לקחת חטאת בהמה אם צריך וכגון שאכל חלב בשוגג.

³ משמע אפילו אם אמר בעת הפרשת המעות, ועיין הר המוריה שהקשה שבגמ' משמע ששעת הפרשת המעות בשעת לקיחה ותו' דאחר דאיצטריך לומר לר' הגא' להגיה הברייתא ואח"כ ליקח תו לא איצטריך לדחוקה נפשין לר"ח לחדש שעת הפרשה בשעת לקיחה. וכ"כ באברהם יגל שם. אולם עיין ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קלד סעיף כג שלדעתו גם העת ההפרשה מתפרש וגרס ברמב"ם כל חייבי קנינין שהפרישו מעות לקניניהן [סתם] רצה וכו' ואפילו אמר אח"כ אלו לחטאתי וכו' יש לו לערב המעות וכו' או ליקח בכל המעות חטאת או עולה, דכשם שאין הקניין מתפרשין אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן כמו כן אין המעות מתפרשות אלא או בשעת הפרשה או בשעת לקיחה

⁴ כס"מ שם

⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ה הלכה יב

⁶ משמע שאינו מדין הלכה למשה מסיני ואינו ממש כדין הנזיר שיפלו לנדבה לעולה משום הלכה למנשה מסיני. לקוטי הלכות בובת תודה שם

⁷ רמב"ם שם הלכה יג שגרס בגמ' יביא, וסברתו שכל זמן שלא פירש ואמר לחובתי סתם ודאי דהדר מסופק אם הוא לעולה או לחטאת ולכך כשמת ילכו לים המלח, אבל כשהוא עושה מעשה בחייו ומביא עולה ה"ו מפרש דבריו במעשה שעושה שמביא עולה דמ"ש לחובתי ר"ל לעולתי, דאין לומר דהדר ביה כיון דהלשון דלחובתי שאמר ראשונה סתם מפי אית לן לומר דהשתא מפרש דבריו מלומר דחזר בו מדבריו הראשונים

הַלְכַתָּא לְמִשְׁיחָא בְדֵף הַיּוֹמִי

מִסְנַת נוֹיָר

הַמְעוֹת, יִלְכוּ לַיִם הַמֶּלֶחַ. וַיִּי"א⁸ שֶׁנֶּעֱשָׂה הַכֹּל חוֹבָה עֲלֵינוּ, וְחַטָּאת וְעוֹלָה מְעוֹרְבִין בְּהֵן, אוֹ שְׂאֵנוּ מִסּוּפְקִים מִה עֵיקַר חֵל, וְאֵינוּ יוֹכֵל לְהַבִּיא לֹא חַטָּאת וְלֹא עוֹלָה, וְאֵין לָהֶם תְּקֵנָה⁹, וְלִפְיֶכֶךְ אִם מֵת כּוֹלֵן יִלְכוּ לַיִם הַמֶּלֶחַ.

ד. אִפִּילוֹ אִמַר אֱלֹו לְחֻבְתֵי הַרִי הֵן כִּמְפּוֹרְשִׁין

מִה שֶׁהַתְּבֵאֵר לְעֵיל דֵף כֵּד: שֶׁהַמְּפִירִישׁ מְעוֹת¹⁰ לְנִזְיֹרוֹתוֹ, וְלֹא פִירֵשׁ אֱלֹו לְחַטָּאת וְאֱלֹו לְעוֹלָה וְאֱלֹו לְשִׁלְמִים, אֲסוֹר לְיִהְיֹוֹת בְּהֵן. וְאִם נִהְנָה לֹא מְעַל מִפְּנֵי שֶׁהֵן רֵאוּיִין לְבֹא כִלְמִים¹¹ שְׁלִמִים, וְאֵין בְּשִׁלְמִים מְעִילָה אֱלֹא בְּאִימּוֹרִיָהֵן אַחַר זְרִיקַת דְּמִים, מֵת הַלְכָה לְמִשְׁהָ מִסִּינֵי שְׁלִמְרוֹת שְׁבַהפְּרִשְׁתוּ עֵירֵב בְּהֵם שְׁלוֹשֶׁת קֶרְבָּנוֹת הַנְזִיר וּבִתְוֹכֵם חַטָּאת, יִפְלוּ לְנִדְבָה¹² לְהַקְרִיבֵם עוֹלָה.

וְאִם הֵיוּ מְפּוֹרְשִׁים, דְּמֵי חַטָּאת יִלְכוּ לַיִם הַמֶּלֶחַ, וְלֹא נִהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין, דְּמֵי עוֹלָה יִבִּיאוּ עוֹלָה וּמוֹעֲלִין בְּהֵן.

וְאִם הַפְּרִישִׁי¹³ מְעוֹת לְנִזְיֹרוֹתוֹ וּמֵת אִם הֵיוּ סְתוּמִין יִפְלוּ לְנִדְבָה, הֵיוּ מְפּוֹרְשִׁין, דְּמֵי עוֹלָה [יִבִּאוּ עוֹלָה], דְּמֵי חַטָּאת יִלְכוּ לַיִם הַמֶּלֶחַ, דְּמֵי שְׁלִמִים יִבִּאוּ שְׁלִמִים¹⁴ וְנִאֲכַלִּין לַיּוֹם אַחַד וְאֵין טְעוּנִין לְחֵם.

אֲבָל כְּשִׁמְתָה וְלֹא פִירֵשׁ דְּבִרְיוֹ יִלְכוּ לַיִם הַמֶּלֶחַ מִפְּנֵי דְכִיּוֹן שְׁלֹא פִירֵשׁ אוֹלֵי לְחַטָּאת נִתְכוּן וְלִכְךָ יִלְכוּ לַיִם הַמֶּלֶחַ. לְחֵם מִשְׁנֵה שֵׁם

⁸ הַשְּׁנוֹת הַרֵאבִ"ד שֵׁם וְהַקְשׁוֹ שֵׁם הַתּוֹם/ ז"ל וְז"ל וְצ"ע דְּמ"ש לְעֵיל נְבִי הַפְּרִישׁ מְעוֹת רִצָּה לְהַבִּיא בְּהֵן חַטָּאת אוֹ עוֹלָה יִבִּיא וְלֹא אִמְרִינֵן דֶּה־פְּרִשָׁה הִיתָה לְשִׁנְיָהּם דּוּקָא וְכוּ' וְתִירְצוּ שְׁנֵי תִירְצִים אַחַד כִּי כֹאן אִמַר לְחֻבְתוֹ מִשְׁמַע לְכֹל מִה שֶׁהוּא חַיִּיב הַיִּלְכֵךְ הַפְּרִשָׁה הִיתָה לְשִׁנְיָהּם וְלֹא יוֹכֵל לְהַבִּיא בְּכוֹלֵן אַחַד מִהֵן אֲבָל לְנִזְיֹרוֹתוֹ אוֹ לְצִרְעָתוֹ מִשְׁמַע שְׁפִיר לְמַקְצַת נִזְיֹרוֹתוֹ אוֹ לְמַקְצַת צִרְעָתוֹ. וְעוֹד י"ל דֶּה־יִכָּא דֶּה־פְּרִישׁ לְנִזְיֹרוֹתוֹ אוֹ לְצִרְעָתוֹ וְכֹל קֶרְבָּנוֹת נְזִיר וְיוֹלְדֵת וְצִרְעַת בְּנֵי חֵד בּוֹקְתָא לְכֵךְ יוֹכֵל לְהַבִּיא מִתְחִילָה מִכֹּל דְּמֵי הַקֵּן פְּרִידָה אַחַת אוֹ חַטָּאת אוֹ עוֹלָה הַיִּלְכֵךְ כְּשֶׁהַעֲשִׂיר מִבִּיא מְכוּלֵן אוֹ חַטָּאת אוֹ עוֹלָה אֲבָל הַכָּא דֶּמְחֻיִיב חַטָּאת מִחֻלָּב שְׂאֵבֵל וְעוֹלָה נְדוּרָה לֹא בְּנֵי חֵד בּוֹקְתָא אֵינּוּן וְכִשְׁהַפְּרִישׁ מְעוֹת לְשִׁמִּים אֵין יוֹכֵל לְהַבִּיא מְכוּלָם אַחַד מֵהֶם ע"כ.

⁹ וְיִלְכֵךְ לַיִם הַמֶּלֶחַ.

¹⁰ רַמְב"ם הַלְכוֹת מְעִילָה פֶּרֶק ד' הַלְכָה ג

¹¹ דְּבִרֵי רַבִּינוּ הוֹלְכִים [עַם] מ"ש הַתּוֹם' מְעִילָה יֵא. בְּד"ה הַמְּפִירִישׁ מְעוֹת דֶּה־כּוֹנֵה דְכִיּוֹן דְּלֹא פִירֵשׁ אִם יִרְצָה יִבִּיא כֹל הַמְּעוֹת לְשִׁלְמִים, אֲבָל רִשִׁי וְהֵרֵב בְּרַמְשׁוֹרָא פִירֵשׁוּ דֶּה־כּוֹנֵה דְּבַכֵּל מְעָה וּמְעָה מְצִי לְמִימַר זֹו הַפְּרִישׁ לְשִׁלְמִים וְכוּ' עֵינִין שֵׁם בְּאוֹרֵךְ. אִמַר יוֹסֵף

¹² שְׁמַעוֹת סְתוּמִים דְּלֹא פִירֵשׁ יִפְלוּ לְנִדְבָה הַלְכָה הִיא בְּנִזְיֹר וּפִירֵשִׁי וְהַתּוֹם' הַל"מ הוּא דְּסְתוּמִים יִפְלוּ לְנִדְבָה אִף עַל פִּי שְׁדִמֵי חַטָּאת מְעוֹרְבִים בְּהֵם. כֶּסֶף מִשְׁנֵה שֵׁם. דֶּה־מְפִירִישׁ מְעוֹת לְנִזְיֹרוֹתוֹ סְתֵם יוֹכֵל לְעִשׂוֹת אַח"כ כְּמוֹ שִׁירְצָה, אוֹ לְהַקְרִיב מִהֵן כֹּל קֶרְבָּנוֹת נִזְיֹרוֹתוֹ חַטָּאת וְעוֹלָה וְשִׁלְמִים, אוֹ אִם יִרְצָה יוֹכֵל לְהַבִּיא כֹל הַמְּעוֹת לְשִׁלְמִים וְה"ה כֹּל הַמְּעוֹת לְחַטָּאת אוֹ לְעוֹלָה, וְאֵין הַעֲנִין מִמַּעַם בְּרִירָה לֹא מִרְשָׁא מְבִיא כּוֹלֵן לְשִׁלְמִים הוֹבֵרֵר דֶּה־בְּרִירָה מִתְחִילָה הִיא דְּעֵתוֹ לְכֵךְ, דְּבִדְאוֹרִיָּתָא אֵין בְּרִירָה וְאֵעֲפ"כ פּוֹסֵק הַרְמַב"ם כְּמִשְׁנֵה זֹו, אֱלֹא ע"כ דֶּה־א שִׁיכּוֹל לְעִשׂוֹת כְּמוֹ שִׁירְצָה א"ש אִפִּילוֹ אִם אֵין בְּרִירָה, מִשּׁוֹם דְּכֹאן אֵין צִרִיךְ לְבַרֵר לְמַפְרַע כֹּלֵל דְּעַד שְׁעָה שְׁמַבְרֵר הֵם סְתוּמִין בְּאִמְתָּה, וְכִשְׁמַפְרֵשׁ אַח"כ לְאִיזָה קֶרְבֵן הוּא רֹוֹצָה אֵין מְקוֹם כֹּלֵל לְחֹוֹשׁ שְׁמֵא חֵל עֲלֵיהֵן תְּחִילָה שֵׁם קֶרְבֵן אַחַר מְעַצְמֵן, דְּעַל סְתוּמִין לֹא חֵל כֹּלֵל שׁוֹם שֵׁם קֶרְבֵן מְעַצְמֵן כֹּל זְמַן שְׂאֵינוּ מְפִירֵשׁ, תְּקַנְתָּ עוֹרָא שֵׁם.

¹³ רַמְב"ם הַלְכוֹת נִזְיֹרוֹת פֶּרֶק ט' הַלְכָה ג

¹⁴ רֵאִיתִי לְהַאֲדוֹן (א"ה הוּא הַרְבַּ מְה"ר יַעֲקֹב אֶלְפַּאֲנַדְרָרִי זֶלְה"ה) שֶׁעֲמַד עַל מ"ש רִשִׁי עֲלָה דְּמִתְנִי' דֶּה־מְפִירִישׁ מְעוֹת לְנִזְיֹרוֹתוֹ דְכִיּוֹן שִׁישׁ בְּכֹלֵל מְעוֹת אֱלֹו מְעוֹת שֶׁל שְׁלְמִים נִמְצָא מְבִיא חוֹלִין בְּעוֹרָה וְקִשִׁיא לִיה לְמַר מֵאִי שְׂנֵא מֵהָא דְאִיבְעִיא לֵן בְּפ"ק דְּתַמּוֹרָה הִיא שְׁלְמִים וְיוֹלְדָה חוֹלִין מִהוּ מִי הוּי חוֹלִין לְעוֹרָה אוֹ לֹא וּפְשִׁיט לִיה

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת נויר

כיצד¹⁵ הם המעות הסתומין, כגון שהפריש מעות להביא מהן קרבנותיו ולא אמר כלום¹⁶, אבל אם אמר אלו לחובתי הרי אלו כמפורשין, שיעור דמי הטאת יוליך לים המלח ושיעור דמי עולה יביא עולה, ושיעור דמי שלמים יביא שלמים¹⁷, וי"א¹⁸ שכיון שלא ייחד ופירש אלו מעות יהיו לטאת, לעולה ולשלמים, הרי טאת עולה ושלמים מעורבי במעות ואין להם תקנה וילכו לים המלח. וכן אם אמר אלו לעולתי ולטאתי ולשלמי שהן כמפורשין ודינם כנזכר כל אחד לדעתו.

ה. אם נפלה דמי טאת מביניהן הרי הן כמפורשין

י"א¹⁹ שאם מפריש מעות לנזירותו, ולא פירש אלו לטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים, אם נאבד או נפסד מן המעות כשיעור דמי טאת השאר לא יפלו בנדבה, אלא יקרבו חציין עולה וחציין שלמים.

דף כו:

ו. אלו לטאתי והשאר לשאר נזירותי דמי טאת ילכו לים המלח והשאר יביא חציו לעולה וחציו לשלמים ... אלו לעולתי והשאר לשאר נזירותי דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן והשאר יפלו לנדבה ומועלין בכלן ואין מועלין במקצתו

דכיון שאין יכול לשחוט בהמה זו אלא בעזרה שפיר דמי ע"כ. ואני שמעתי ולא אבין דהתם מעמא דמלתא הוא משום דכל מעה ומעה שמועל איכא למימר שמא של שלמים היא ואין כאן מעילה כלל אבל אין הכוונה משום דכל מעה ומעה איכא תערובת של שלמים משום דא"כ היה חייב בקרבן משום פרוטה של טאת שנהנה בשוה פרוטה חייב בקרבן ואין ספק דלרש"י אם נהנה בכלן מעל וכ"כ הרב תו"ט יע"ש. משנה למלך שם

¹⁵ רמב"ם שם הלכה ד

¹⁶ כך הגירסא האמיתית עיי"ש במפרשים.

¹⁷ לח"מ שם

¹⁸ דעת תוס בסוגייתנו

¹⁹ כך פי' המפרש כאן את דברי רבא אולם עיין בלחם משנה שם שאם רבינו הרמב"ם ז"ל היה מפרש כן היה לו לכתוב דין זה של רבא שאם נאבד מן המעות כשיעור דמי טאת השאר לא יפלו בנדבה אלא שנראה שרבינו ז"ל מפרש דמאי דקאמר אם נפלה דמי טאתי ר"ל שאמר בפירוש אלו לטאתי והשאר לנזירותי דומיא דברייתא שהוא הפילן בלשונו שאמר בהדיא אלו לטאתי והפרישם מכלל האחרים, ועיין באורח מישור דהרמב"ם כתב דבריו ע"פ הירושלמי דבירושלמי דף י"ח מבואר בהדיא לברייתא אחת דאפי' הפריש דמי טאת מביניהן דינן כסתומות שיפלו לנדבה, וכן הוא בירושלמי דשקלים פ"ב דף י' הלכה ד' והוא פלוגתא בזה וז"ל תמן תנינן מותר נזיר לנדבה אמר רב הסדא והוא שקרבה טאתו בסוף ואם קרבו שלמיו בסוף מותרו שלמים אמר רבי זעירא אפי' קרבו שלמיו בסוף הלכה היא בנזיר שתהא מותרו נדבה מתניתא מסייע לדין ומתניתא מסייע לדין וכי' עיין שם וא"כ הרמב"ם פסק כר' זעירא.

הַלְכָתָא לְמִשְׁיחָא בְדֵף הַיּוֹמִי

מסכת נוזר

המפריש מעות ואומר אלו²⁰ לחטאתי, והשאר לנזירותי, אם נהנה בכל השאר מעל, נהנה במקצתו לא מעל.

וכן אם אמר אלו לעולתי והשאר לנזירותי, דמי עולה יבאו עולה והשאר יפלו לנדבה. ואם נהנה בכולן מעל, נהנה במקצתן לא מעל שאין בדמי שלמים מעילה.

ואם מת, או שהיתה אשה והפר לה בעלה, דמי חטאת ילכו לים המלח, והשאר יבאו בחציין עולה ובחציין שלמים.

ז. בהמה הרי היא כמפורשת

י"א²¹ שאם הפריש שלוש בהמות שאינם ראויות לקרבן נזיר²² כגון שלושה פרים או שלושה שעירים. הרי זה כמעות מפורשים.

ח. בעלת מום הרי היא כסתומה ... אפי' נסכא

נזיר המפריש²³ בהמה²⁴ בעלת מום, הרי היא כמעות סתומין, ויפלו לנדבה. וכן המפריש לשון של כסף ושל זהב או כלי²⁵ אף על פי שאמר זה לחטאתי ולעולתי ולשלמי הרי הוא כמעות סתומין. וי"א²⁶ שאפילו ערימה של קורות שהפרישם הרי הם כסתומים.

²⁰ רמב"ם שם הלכה ו, ומעילה פרק ד הלכה ג

²¹ שיטת התוס' והוא חידוש גדול דמאי שנא מבעלת מום והרמב"ם לא הזכיר דין זה משמע שדינו כבעלת מום וכ"כ בלקוטי הלכות זבח תודה יא.

²² דבנזיר איל וכבש וכבשה הוא דאיכא

²³ רמב"ם שם הלכה ה

²⁴ רבינו ז"ל לא איירי אלא בנסכא אחת ובכלי אחד ובבהמה אחת דכיון דהכל יחד או אפילו שיאמר הרי אלו לחטאתי ולעולתי ולשלמי לא הוי כמפורש כיון דהכל הוי גוף אחד ולא דמי למעות שהם מחולקים ויכול לחלוק דמי חטאת בפני עצמה ודמי עולה בפני עצמה ודמי שלמים בפני עצמם. לח"מ שם

²⁵ ויש לתמוה על רבינו שפסק כרנב"י דאמר אפילו נסכא כסתומים דמו ולמה לא סיים וכתב דסוואר של קורות כמפורשים דמו ולא עוד אלא שכתב דכלו דינו כנסכא ולפי מה שפירש המפרש נסכא דוקא מפני שראויים לעשות מהם מעות וצ"ע. כסף משנה שם. אך טעמו משום שהייה, דכיון דהוא דבר שאינו נמכר מיד שוהה בידו ולא דמי למעות וההלכה לא נתקבלה אלא לדבר שהוא מעות או שיהיה נמכר מיד כמו מעות וכמו שהאריכו התוס' ז"ל בסוף הדיבור שכתבו לכך נראה כפירוש הקונטרס וכו' וכיון שכך לשון כסף וזהב שהוא מצוי לימכר מיד וכן כלי שהוא ראוי למעות ועשוי לימכר מיד הוי כמו מעות ובאה בו ההלכה אבל לא בשאר דברים. לחם משנה שם

²⁶ מאירי בסוגיין ועיין לקוטי הלכות זבח תודה יא:

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת נויר

ואם²⁷ הפריש ג' בהמות לשונות או כלים ואמר זה לעולתי וזה לחטאתי וזה לשלמי יש המסתפקים אם הם כמפורשין או לא. ויש שכתבו²⁸ שודאי הרי הם כמפורשים.

ט. אין הקינין מתפרשות אלא אי בלקיחת בעלים אי בעשיית בהן

כבר התבאר שכל הייבי קינין²⁹ שבתורה שהפרישו מעות לקיניהן, אין הקינין מתפרשות אלא בלקיחת הבעלים הנקרא "קן מפורשת" שבהם המביא קבע בפירוש כשקנאם³⁰ איזה מן העופות יהא לחטאת ואיזה לעולה. אבל אם קנה שנים לחובתו, ואחר זמן אמר זה לחטאתי וזה לעולתי לא הוקבעו ויכול לשנותם. רצה להביא בכל המעות הטאת העוף לבדה יביא, רצה להביא בהן עולת העוף לבדה יביא, אפילו אמר אלו דמי הטאתי ואלו דמי עולתי³¹, יש לו לערב המעות וליקח בהן כאחד הטאתו ועולתו, או ליקח בכל הטאת או עולה.

וכן הקינין מתפרשות בעשיית כהן כשהמביא לא קבע איזה מן העופות יהא לחטאת ואיזה לעולה. והוא הנקרא "קן סתומה" שהכהן מקריב כרצונו, עוף אחד לחטאת ועוף אחד לעולה.

המביא כמה קינים סתומות בבת אחת – הכהן מקריב מחציתן חטאות ומחציתן עולות. ברם, אם לא הביאן בבת אחת אלא אחת אחת, אין הכהן רשאי לערבן, וגם אינו רשאי להקריב שתי חטאות מקן אחת ושתי עולות מקן אחרת, אלא חייב הוא לקבוע בכל קן בפני עצמה איזה מן העופות יהא לחטאת ואיזה לעולה.

וכן שנים שלקחו קיניהן³² בעירוב או שנתנו דמי קיניהן לכהן לאיזה שירצה הכהן יקריב חטאת ולאיזה שירצה יקריב עולה, שאין הקינין מתפרשין אלא בלקיחת הבעלים או בעשיית הכהן כמו שביארנו.

²⁷ רדב"ז שם,

²⁸ המפרש ותוס' בסוגיין, וכן בלח"מ פשיטא ליה בדעת הרמב"ם משמע ליה מסברא דאם הניח ג' בהמות בעלות מום או ג' נסכות ודאי דאם אמר אלו לחטאתי ולעולתי ולשלמי דהרי הן כמפורשין דהד לעולה וחד לחטאת וחד לשלמים

²⁹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ה הלכה יא

³⁰ כס"מ שם

³¹ משמע אפילו אם אמר בעת הפרשת המעות, ועיין הר המוריה שהקשה שבגמ' משמע ששעת הפרשת המעות בשעת לקיחה ותני דאחר דאיצטריך לומר לר' הגא להגיה הברייתא ואח"כ ליקח תו לא איצטריך לדחיקה נפשין לר"ח לחדש שעת הפרשה בשעת לקיחה. וכ"כ באברהם יגל שם. אולם עיין ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קלד סעיף כג שלדעתו גם העת ההפרשה מתפרש וגרס ברמב"ם כל הייבי קינין שהפרישו מעות לקיניהן [סתם] רצה וכו' ואפילו אמר אח"כ אלו לחטאתי וכו' יש לו לערב המעות וכו' או ליקח בכל המעות הטאת או עולה, דכשם שאין הקינין מתפרשין אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן כמו כן אין המעות מתפרשות אלא או בשעת הפרשה או בשעת לקיחה

³² רמב"ם שם פרק ה הלכה ח

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת נויר

י"א³³ שגם בשאר קרבנות אין קדושתן מתפרשת אלא בקריאת שם בעת לקיחתם, או כשמקדיש את הבהמה, אך הפרשת המעות אינה קובעת.

---

³³ תוס' ישנים בסוגיין ד"ה והא הכא מובא בהר המוריה כאן.